

Vida Zupin, glasbenica, ki živi v Londonu

»Edina stvar, ki me moti v londonskem življenju, je hrana«

Vida Zupin je 21-letno dekle iz Križa pri Komendi, ki je že zelo kmalu vedelo, kaj hoče v življenju. Predvsem – peti. Po končani srednji šoli (konservatoriju za glasbo in balet v Ljubljani) je pri 19 letih odšla študirat v London. Vida, ki je tudi štipendistka Ustanove Petra Pavla Glavarja, nam je približala, kako je živeti na Otoku.

Vida, kaj je tisto, kar te je vleklo v London? Je bilo potrebnega veliko poguma za to odločitev?

Ja, res je treba imeti kar malce poguma. Vlekla me je želja po izkušnjah v drugem svetu in okolju ter potreba po samostojnosti. Vedno sem imela željo po potovanju in raziskovanju. Poleg tega sem si želela študij nadaljevati v smeri glasbe in v Sloveniji za to ni prav veliko izbire. London pa je bilo mesto, ki je name naredilo vtis že, ko sem ga obiskala prvič, stara 13 let. In danes sem tu, obiskujem British and Irish Modern Music Institute.

Je tvoje življenje že od malega povezano z glasbo?

Glasba je bila moja ljubezen že od malih nog. Izhajam iz precej glasbene družine. Mami je učiteljica glasbe, ena sestra igra v bendu, druga igra kitaro. Vse tri pa sodelujejo pri raznih pevskih zborih. Že kot majhne deklice nas je mami rada učila kratkih pesmic večglasno, ki smo jih pele pred družinskimi člani ter sorodniki za rojstnodnevne zabave. Spomnim se, da so bili vedno navdušeni, ko smo bile pripravljene zapeti nekaj novega, kar smo se naučile.

Danes gotovo tudi že nastopaš pred malce širšim občinstvom ... Imaš kakšno skrito željo, kje bi rada nastopila?

V Londonu poleg šolskih nastopov pojem na raznih 'open mic nights' ter naokoli po Londonu kot back vokalistka v bendu svoje prijateljice. Moj največji cilj je, da se v življenju lahko ukvarjam z glasbo, pa

naj bo to v zboru, kot učiteljica ali samostojna glasbenica, pevka.

So te domači vseskozi podpirali pri tvojih odločitvah?

Na začetku niso bili najbolj navdušeni nad izbiro moje kariere. Ko sem jim uspela dokazati, da je to res tisto, kar me zanima, da je glasba moja strast in sem zanjo pripravljena trdo delati, so tudi sami začeli podpirati mojo odločitev.

Kako naporen pa je sam študij?

Šola sama po sebi zame ni težka, saj delam in se učim stvari, ki me iskreno zanimajo in navdušujejo. Moji dnevi so sicer kar polni, saj delam še v kavarni. London je precej drag, tako da si ne bi mogla privoščiti se zanašati samo na finančno podporo staršev. Brez službe bi težko preživela. Na začetku je bilo težko – priti iz 'luksuza' svojega doma, kjer ti ni treba ravno razmišljati o vsakem centu, ki ga porabiš, v samostojno okolje, vendar se kmalu navadiš.

Pa pogrešaš kaj iz življenja v Sloveniji?

Bolj kot kraj in jezik, pogrešam ljudi. Toda z današnjo tehnologijo sem samo en klic stran od družine in prijateljev. Pa hrano pogrešam. Prav nič ne premaga kuhinje moje mame. Saj ne morem reči, da tukajšnja hrana ni dobra, razlika je v tem, da imamo doma vrt in veliko domače zelenjave in sadja. Tukaj je treba vse kupiti v trgovinah. Imajo veliko že vnaprej pripravljene hrane in hitre hrane, ki je cenejša, kot pa če se sam lotiš kuhanja. Hrana je res edina stvar, ki me moti v londonskem življenju.

Kaj pa je tisto, kar ti je pri življenju v velemestu najbolj všeč?

Všeč mi je odprtost ljudi in kako hitro lahko spoznaš ljudi različnih kultur in z različnimi izkušnjami, ki jih z veseljem delijo s tabo.

Kako pogosto se vračaš domov in kje se vidiš, ko končaš študij?

Vračam se dvakrat do trikrat na leto. Domov pridem, ko imam počitnice. Letos je bilo malo drugače, saj sem čas karantene preživela v Sloveniji in tako lahko odmisli nekatero skrb. Sicer pa bi v Londonu rada ostala še nekaj let, raziskala vse svoje možnosti in si nabrala čim več izkušenj.